

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie R 53/2005-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] i Peek & Cloppenburg KG (Hamburg) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ przez błędną wykładnię wyrażenia „daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego”.

Wbrew temu, co przyjął Sąd, nie można wychodzić z założenia, że jedyny wymóg formułowany przez ten przepis dotyczy tego, aby podnoszone prawo miało znaczenie większe niż lokalne. Sporne wyrażenie należy interpretować w ten sposób, że dokonuje ono dalszego ograniczenia grupy oznaczeń mających znaczenie większe niż lokalne, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie. Wykładnia ta polega na tym, że sporne prawo krajowe musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego na całym terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi.

Przemawia za tym sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, uregulowanie art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz rozumienie identycznych wyrażeń w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i w art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE ⁽²⁾.

Niemiecki ustawodawca dokonał transpozycji art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95 do prawa krajowego w oparciu o właściwą wykładnię, tak że sporne prawo musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego na całym terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Wykładnia wyrażenia „przyznaje właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego” jest istotna dla rozstrzygnięcia sporu.

Pomocniczo wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 przez błędną wykładnię wyrażenia „znaczeniu większym niż lokalne” przez Sąd. Powołuje się on przy tym na sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu oraz cel ograniczenia grupy oznaczeń krajowych, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie, związek pomiędzy uregulowaniami art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz uregulowanie art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-507/11 Peek & Cloppenburg KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 czerwca 2013 r. przez Peek & Cloppenburg KG

(Sprawa C-326/13 P)

(2013/C 245/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Peek & Cloppenburg KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: P. Lange, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Peek & Cloppenburg (Hamburg, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie T-507/11;

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie R 262/2005-1;

— obciążenie Urzędu Harmonizacji [w ramach Rynku Wewnętrznego] i Peek & Cloppenburg KG (Hamburg) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾ przez błędną wykładnię wyrażenia „daje właścicielowi prawo zakazu używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego”.

Wbrew temu, co przyjął Sąd, nie można wychodzić z założenia, że jedyny wymóg formułowany przez ten przepis dotyczy tego, aby podnoszone prawo miało znaczenie większe niż lokalne. Sporne wyrażenie należy interpretować w ten sposób, że dokonuje ono dalszego ograniczenia grupy oznaczeń mających znaczenie większe niż lokalne, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie. Wykładnia ta polega na tym, że sporne prawo krajowe musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania kolejnego [późniejszego] znaku towarowego na całym terytorium państwa członkowskiego, z którego pochodzi.

Przemawia za tym sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, uregulowanie art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz rozumienie identycznych wyrażeń w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 i w art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE ⁽²⁾.

Niemiecki ustawodawca dokonał transpozycji art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95 do prawa krajowego w oparciu o właściwą wykładnię, tak że sporne prawo musi przyznawać swojemu właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego na całym terytorium Republiki Federalnej Niemiec. Wykładnia wyrażenia „przyznaje właścicielowi prawo zakazania używania późniejszego znaku towarowego” jest istotna dla rozstrzygnięcia sporu.

Pomocniczo wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 przez błędną wykładnię wyrażenia „znaczeniu większym niż lokalne” przez Sąd. Powołuje się on przy tym na sens postępowania w przedmiocie sprzeciwu oraz cel ograniczenia grupy oznaczeń krajowych, które mogą zostać podniesione w sprzeciwie, związek pomiędzy uregulowaniami art. 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 oraz uregulowanie art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2008/95/WE.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, Dz.U. L 78, s. 1.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Burgas (Bułgaria) w dniu 18 czerwca 2013 r. — Lukoil Neftohim Burgas AD przeciwko Nachalnik na Mitnicheski punkt „Pristanishte Burgas tsentar” pri Mitnitsa Burgas

(Sprawa C-330/13)

(2013/C 245/09)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad — Burgas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lukoil Neftohim Burgas AD

Strona pozwana: Nachalnik na Mitnicheski punkt „Pristanishte Burgas tsentar” pri Mitnitsa Burgas

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wskazana w załączniku A do not wyjaśniających do działu 27 metoda określania [zawartości] składników aromatycznych w towarach należących do działu 27 CN jest niezgodna z definicją składników aromatycznych zawartą w ogólnych regułach [interpretacji] działu 27 HS? Jeżeli taka niezgodność ma miejsce: jak należy określać te składniki i czy odpowiednia i dopuszczalna jest metoda A8TM B 2007 [przypis tłum.: prawdopodobnie chodzi o metodę „ASTM D 2007”]?

- 2) Jakie znaczenie ma pojęcie „**składniki niearomatyczne**” zawarte w notach wyjaśniających do działu 27 CN i do działu 27 HS oraz w uwadze 2 do działu 27 HS? Czy jego zakres znaczeniowy pokrywa się z zakresem znaczeniowym pojęcia „**niearomatyczne węglowodory**”, czy też jest on szerszy? Jeżeli zakres znaczeniowy pierwszego pojęcia jest szerszy od zakresu znaczeniowego drugiego pojęcia: czy obejmuje on wszystkie składniki, które ze względu na masę nie są objęte zakresem znaczeniowym pojęcia „składniki aromatyczne”, czy też chodzi o składniki produktu takiego jak ten, którego dotyczy postępowanie główne, które ze względu na masę nie należą do żadnej z tych dwóch kategorii „składników aromatycznych” ani „składników niearomatycznych”?

- 3) Czy jest dopuszczalna jedna i ta sama metoda określania zarówno składników aromatycznych jak i niearomatycznych w rozumieniu działu 27 CN i działu 27 HS, a jeżeli tak, to jaka jest to metoda? Jeżeli nie jest ona dopuszczalna, to jaką metodę należy zastosować odpowiednio do określenia składników aromatycznych, a jaką do określenia składników niearomatycznych?

- 4) Która z dwóch pozycji: 2707, czy 2710 działu 27 CN opisuje produkt mający właściwości najbardziej zbliżone do właściwości produktu, którego dotyczy postępowanie główne?

- 5) Na wypadek, gdyby obydwie pozycje opisywały produkt mający właściwości takie jak produkt, którego dotyczy postępowanie główne, w sposób równie zbliżony: Czy większa masa składników aromatycznych stanowi czynnik przyznający im decydujące znaczenie?

- 6) Która z dwóch pozycji: 2707 i 2710 dotyczy produktów mających cechy, które są najbardziej podobne do właściwości produktu, którego dotyczy postępowanie główne?

- 7) Czy zachodzi sprzeczność pomiędzy **częścią not wyjaśniających do CN dotyczących pozycji 2707 99 91 i 2707 99 99 oraz uwagą 2 do działu 27 HS, czy też ostatnia uwaga nie ma charakteru wyczerpującego, lecz jedynie przykładowy?**

Zgodnie z notami wyjaśniającymi do CN dotyczącymi podpozycji 2707 99 91 i 2707 99 99 »oleje ciężkie (inne niż surowe) otrzymywane w procesie wysokotemperaturowej destylacji smoły« — niespełniające łącznie czterech warunków określonych w tych notach wyjaśniających do CN i dotyczących tych podpozycji mają być klasyfikowane — zgodnie z ich właściwościami — do podpozycji »... 2710 19 31 do 2710 19 99 ...«.

Zgodnie z uwagą 2 do działu 27 HS określenie »oleje ropy naftowej i otrzymywane z minerałów bitumicznych«, o którym mowa w pozycji 2710, dotyczą również olejów podobnych, także składających się głównie z mieszanin węglowodorów nienasyconych, **otrzymanych w dowolnym procesie, pod warunkiem, że masa składników niearomatycznych przewyższa masę składników aromatycznych.**